Ετος Α'. ΑΘΗΝΑΙ. Ιουνιος 1889. Τευχος ς'.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... Φρ. χ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
Μ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"
6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἀνδρέας ἐτῶν 10. — **Γεώργιος** ἐτῶν 8.

ΑΝΔΡ. Γιῶργο ; . . . θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπεν ἡ μάμμη σου προχθὲς ποῦ εἶχες μετανοήσει γιατὶ ἐκτύπησες ἕνα παιδί ;

ΓΕΩΡ. Μοῦ εἶπε «ὑστερνή μου γνῶσι καὶ νὰ σ'εἶχα πρῶτα».

ΑΝΔΡ. Ξεύρεις τί θὰ εἰπῇ αὐτὸ ; . . .

ΓΕΩΡ. Ἄ ! τίποτε ! Ἔτσι μιλοῦν οἱ γέροι καὶ ἡ γρηαίς· ὅλο μὲ παροιμίαις. Νά· ὁ παπποῦς σου πόσαις φοραὶς σοῦ εἶπε «φασοῦλι 'στὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι» καὶ χίλιαις-δυὸ ἄλλαις παροιμίαις, ὅταν σοῦ ἔλεγε νὰ φυλάττῃς τὰ βιβλία σου γιὰ νὰ κάνῃς μία καλὴ βιβλιοθήκη ! . . .

ΑΝΔΡ. Καλὰ ποῦ τὸ λές· ὥστε δὲν θὰ εἰποῦν τίποτε, τίποτε αὐταὶς ἡ παροιμίαις ;... εἶναι δηλαδὴ ἀνοησίαις ;...

ΓΕΩΡ. Σὰν νὰ τὸ κατάλαβες· θὰ κάθωμαι τώρα ἐγὼ ν' ἀκούω τί λέγει ἕνας γέρος καὶ μιὰ γρηά. Ὅλο γεροντίστικα λέγουν ! . . . Ἂν τοὺς ἀκούω πάντοτε, σιγὰ σιγὰ θὰ συνειθίσω καὶ τὸν ταμβάκο καὶ τὸ καθησιό ! . . .

ΑΝΔΡ. Ὅταν σοῦ λέγουν παραμύθια τοὺς ἀκούεις ;

ΓΕΩΡ. Γιατί ὄχι ; περισσότερον μ' ἀρέσουν τὰ παραμύθια ἀπὸ τῆς κουβένταις ποῦ μᾶς λέγουν ἀνακατωμέναις μὲ παροιμίαις.

ΑΝΔΡ. Μὰ δὲν εἶνε κουβένταις καὶ τὰ παραμύθια καὶ ἡ παροιμίαις ; . . . τί σοῦ φαίνονται πῶς εἶνε ; . . . τὰ παραμύθια χάδια καὶ ἡ παροιμίαις ξυλιαίς ; . . .

ΓΕΩΡ. Ὅ,τι θέλουνε ἂς ἦνε· ἐμένα μ' ἀρέσουν τὰ παραμύθια γιατι κοιμοῦμαι καλλίτερα ὅταν τὰ ἀκούω καὶ μαθαίνω καὶ πολλὰ πράγματα περίεργα, πῶς ἡ ἀρκούδα ὡμίλησε 'στὸ λεοντάρι καὶ τὸ λεοντάρι δὲν παρεδέχθη ὅσα εἶπεν ἡ ἀρκούδα καὶ ἡ ἀρκούδα ἀγρίεψε, ἐκοκκίνησε καὶ . . .

ΑΝΔΡ. Αἴ ! . . . ἐσύ 'πῆρες φόρα βλέπω μὲ τὰ παραμύθια ! Γιὰ στάσου καὶ λιγάκι· γιὰ τῆς παροιμίαις θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς.

ΓΕΩΡ. Αὐταὶς σοῦ τῆς χαρίζω, γιατὶ καμμίαν φορὰν δὲν ἤκουσα τὴν μάμμη μου νὰ μοῦ εἰπῇ μιὰ παροιμία καὶ νὰ μὴν ἦνε θυμωμένη.

ΑΝΔΡ. Ἄ ! γι'αὐτὸ εἶνε ἀνοησίαις ; . . . ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι νὰ τῆς ἀκούω καὶ γι'αὐτὸ μὲ ἀγαποῦν ὅλοι ποῦ λέγω φρόνιμα λόγια καὶ δὲν πειράζω κανένα· ὅ,τι εἰποῦν οἱ γέροι, εἶνε γεμάτο φρόνησι· ὅση δύναμις τοὺς λείπει, τόσο μυαλὸ περισσότερο ἔχουν. Γιὰ 'μένα ὅσα λέγουν εἶνε ἀλήθεια καὶ ἀκούω εἰς τὸ παραμικρόν τὸν παπποῦ μου.

ΓΕΩΡ. Ἐμένα ὅσα δὲν μ' ἀρέσουν δὲν τ' ἀκούω.

ΑΝΔΡ. Τὰ γλυκὰ σ' ἀρέσουν ;

ΓΕΩΡ. Ἀκοῦς ἐκεῖ ! . . . μὰ δὲν εἶνε λόγια τὰ γλυκὰ γιὰ νὰ τὰ ἀκούσω.

ΑΝΔΡ. Ἂς μὴν ἦνε λόγια, ἀφοῦ σὺ οὔτε τὰ λόγια δὲν ἀκούεις, ἐνῷ τὰ γλυκὰ τὰ τρώγεις γιατὶ σ' ἀρέσουν... τὰ πικρὰ σ' ἀρέσουν ;

ΓΕΩΡ. Ὄχι ! γιατὶ εἶνε πικρὰ σὰν τῆς παροιμίαις τῆς μάμμης μου.

ΑΝΔΡ. Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶδες εἰς τὸν τοῖχον τοῦ σχολείου σου καμμίαν φορὰν κάτι γράμματα μεγάλα ποῦ λέγουν : «Ἀγάπα τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν ἦνε πικρά ; » . . . σ' ἀρέσουν αὐτά ; . . .

ΓΕΩΡ. Ποιὸς λέγει, καλέ, γιὰ τὰ γράμματα ὅτι δὲν εἶνε καλά ; . . . Αὐτὰ μ' ἀρέσουν.

ΑΝΔΡ. Αἴ ! τότε νὰ μὴν ἔχῃς παράπονον γιὰ τὴν μάμμη σου ποῦ σὲ μαλώνει μὲ τῆς παροιμίαις, γιατὶ σοῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν . . . Ξεύρεις τώρα τί θὰ εἰπῇ ἡ παροιμία ποῦ σοῦ εἶπε προχθὲς «ὑστερνή μου γνῶσι καὶ νὰ σ'εἶχα πρῶτα» ;

ΓΕΩΡ. Καθώς ἐκατάλαβα μοῦ τὰ ἔφερες μιὰ χαρὰ διὰ

νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ὅσα ἔλεγα πρὶν ἦσαν ἀνοησίαις καὶ ὅτι δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ κτυπήσω ἐκεῖνο τὸ παιδί . . .

ΑΝΔΡ. Αὐτό, μάλιστα· καὶ ἂν εἴχες πρῶτα τὴν δευτέραν αὐτὴν σκέψιν θὰ ἐφαίνεσο φρονιμώτερος. Διὰ νὰ πεισθῇς δὲ περισσότερον ὅτι πρέπει νὰ ἀκούωμεν τοὺς γέρους θὰ σοῦ εἴπω ἕνα μῦθον ποῦ μοῦ διηγήθη ὁ παππούς μου.

«Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ ἤτανε ἕνας βασιλεὺς καὶ εἶχε 'στὴ φυλακὴ τὰ καλλίτερα παλλικάρια μιᾶς πόλεως. Ὅταν ἐμπῆκε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν φυλακὴν τοὺς εἶπε: «Παιδιά, ἐπειδὴ εἶσθε νέοι καὶ θὰ τύχῃ νὰ χρειασθῆτε εἰς τὴν πατρίδα σας, θὰ σᾶς χαρίσω τὴν ζωήν, ἂν εἰμπορέσητε νὰ νὰ μοῦ κατασκευάσητε ἕνα σχοινὶ χονδρὸ ἀπὸ ἄμμο». Ἐκεῖνοι παιδευθήκανε γιὰ νὰ κάνουν τὸ σχοινί, ἔμειναν ἄγρυπνοι ἀπὸ τὴν μεγάλη συλλογή, ἀλλὰ τίποτε!

Κατὰ τύχην μίαν ἡμέραν ἕνας γέρος ἦλθε 'στὴν φυλακὴν νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τὸν ἔγγονόν του καὶ τοὺς εὗρῆκε ὅλους συλλογισμένους καὶ σιωπηλούς, διότι κατεγίνοντο νὰ εὕρουν τρόπο νὰ κάμουν τὸ σχοινὶ ἀπὸ ἄμμο.

— Τί ἔχετε, παιδιά μου, καὶ δὲν ὁμιλεῖτε;

— Ἄχ! καλότυχε παππού! αὐτὸ κι' αὐτὸ τρέχει· ὁ βασιλιᾶς τότε θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ζωὴν ἂν τοῦ παρουσιάσωμεν ἕνα σχοινὶ δέκα ὀργιαὶς ἀπὸ ἄμμο τῆς θαλάσσης!!...

— Αἴ κρῖμα σ' ἐσᾶς! τόσα παλλικάρια ἐδῶ καὶ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ τὸ κάμητε...

— Ξεύρεις, παππού; ... 'πές μας!... τὸν ἠρώτησαν μὲ τὰ δάκρυα 'στὰ 'μάτια οἱ νέοι.

— Νὰ εἰπῆτε ἀμέσως εἰς τὸν βασιλέα νὰ σᾶς δώσῃ ἕνα κομματάκι διὰ δεῖγμα καὶ ἂν σᾶς τὸ φέρῃ τότε κάμετέ το καὶ σεῖς, τοῖς ἀπεκρίθη ὁ γέρος.

Τοῦ ἐφίλησαν ὅλοι ἀμέσως τὰ χέρια καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ στέλλουν ἕνα γράμμα 'στὸν βασιλέα, καὶ τοῦ ζητοῦν τὸ δεῖγμα.

Ὁ Βασιλεὺς ἐθαύμασε διὰ τὴν εὐφυΐαν των καὶ τοὺς ἐχάρισε τὴν ζωήν».

Πές μου τώρα καὶ σὺ Γιῶργο· ἂν δὲν εὑρίσκετο ὁ γέρος δὲν θὰ ἐχάνοντο οἱ νέοι;... ἂν ἔλειπεν ἡ φρόνησις, δὲν θὰ εἴμεθα ὅλοι δυστυχεῖς;!

ΓΕΩΡΓ. Εὖγε, Ἀνδρέα, εὖγε! Πολὺ ὀρθὰ ὁμιλεῖς. Ἀπὸ τώρα θὰ προσπαθήσω καὶ ἐγὼ νὰ μανθάνω καὶ νὰ πράττω ὅσα οἱ μεγαλήτεροι μου μὲ συμβουλεύουν.

Μιχ.

ΤΟ ΨΕΥΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

(ΜΥΘΟΣ)

Ἕνα εὔμορφο παιδάκι
μέσα σ' ἀνθηρὸ λειβάδι
τὸ ὡραῖόν του ἀνάκι
ἔβοσκε πρωὶ καὶ βράδυ.
Μιὰ ἡμέρα τοῦ κατέβη
μιὰ ἰδέα στὸ κεφάλι
σ' ἕνα βράχον νὰ ἀνέβῃ
καὶ μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη
«Λύκος, Λύκος» νὰ φωνάξῃ,
μέσα στὸ χωριὸ νὰ τρέξῃ
τοὺς γειτόνους νὰ τρομάξῃ
νὰ γελάσῃ καὶ νὰ παίξῃ.
Τὸ θεότρελλο παιδάκι
εἰς τὸν βράχον ἀναβαίνει
καὶ φωνάζει «Ἄχ! τ' ἀνάκι
«μαῦρος θάνατος προσμένει·
«Τρέξατε καλοὶ γειτόνοι
«ἀπ' τὸν λύκο δὲν γλυτώνει!»
Τρέχουν ὅλοι τρομασμένοι
ὅσοι γύρω 'κατοικοῦσαν
καὶ μὲ ξύλα ὁπλισμένοι
λύκο νὰ εὑροῦν ζητοῦσαν!
Ἄλλοι μπαίνουν στὸ λειβάδι
εἰς τοὺς βράχους τρέχουν ἄλλοι
δὲν τὸν βρίσκουν ὡς τὸ βράδυ
καὶ γυρίζουν πίσω πάλι.
Ὕστερ' ἀπὸ λίγο χρόνο
ἤθελε νὰ παίξῃ πάλι
τὸ θεότρελλο παιδάκι
καὶ ἐφώναξε μὲ πόνο
καὶ μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη,
«Λύκος μοῦ 'φαγε τ' ἀνάκι!»
«Τρέξατε καλοὶ γειτόνοι»
«τὸ ἀνάκι μου δὲν γλυτώνει!»
Τρέχουν πάλιν οἱ καϋμένοι
τὸ ἀνάκι του νὰ σώσουν
καὶ τὸν λύκον ὁπλισμένοι
τώρα πλέον νὰ σκοτώσουν,
ὅταν βλέπουν τὸ παιδάκι
εἰς τὰ χέρια νὰ κρατᾷ
τὸ ὡραῖόν του ἀνάκι
καὶ μαζύ των νὰ γελᾷ.
Φεύγουν πάλ' οἱ γειτόνες του
καὶ εἰς τὴ δουλειά των τρέχουν
κ' ἔμαθαν εἰς τὴς φωνές του
στὸ ἑξῆς νὰ μὴ προσέχουν.
Ὕστερ' ἀπὸ λίγο χρόνο
μία βροχερὴ ἡμέρα
ἦτο τὸ παιδάκι μόνο
'στὸ λειβάδι ἐκεῖ πέρα
κ' ἔβοσκε 'στὸ χορταράκι
τὸ ὡραῖόν του ἀνάκι,
ὅταν βλέπῃ ἐμπροστά του
ἕνα λύκο νὰ προβάλλῃ·
τότε μὲ τὰ δυνατά του
«Λύκος!» 'φώναξε καὶ πάλι
«Τρέξατε καλοὶ γειτόνοι,
«τὸ ἀνάκι μου δὲν γλυτόνει».
Ἤκουσαν οἱ γειτόνες του
τώρα πάλιν τῆς φωναίς του,
μὰ κανένας δὲν προβάλλει
τὸ παιδάκι νὰ συντρέξῃ,
γιατὶ ἔλεγαν πῶς πάλι
θέλει νὰ τοὺς περιπαίξῃ.
Καὶ ὁ λύκος, τὸ ἀνάκι
εἰς τὸ στόμα του ἁρπάζει
καὶ ἀφήνει τὸ παιδάκι
τοὺς γειτόνους νὰ φωνάζῃ
Ὅστις φίλοι συνειθίζει
πάντοτε νὰ ψεύδεται
καὶ ἀλήθειαν ἂν εἴπῃ
πλέον δὲν πιστεύεται.

Ni-Cos

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΟΠΙΑΝ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1859 ὀλίγον μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου καὶ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, συγκροτηθεῖσαν μεταξὺ Γάλλων καὶ Ἰταλῶν κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, μικρὸν ἀπόσπασμα Γαλλικοῦ ἱππικοῦ διοικούμενον

ὑπὸ ἑνὸς ἰλάρχου καὶ ἑνὸς ἀνθυπιλάρχου ἐβάδιζεν εἰς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ ἐξεταζον μετὰ προσοχῆς τὸ χωρίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον διήρχετο. Οἱ στρατιῶται ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν ὁρίζοντα προεχώρουν ἐν σιωπῇ, περιμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἴδωσί που τὸν ἐχθρὸν διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων.

Ὁδοιπορροῦντες, διῆλθον πλησίον καλύβης τινὸς χαμηλῆς καὶ ἐρήμου, σκιαζομένης ἀπὸ ὑψηλὰς πεύκας. Πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς μικρὸν παιδίον, δώδεκα μόλις ἐτῶν, κατεγίνετο ν' ἀφαιρέσῃ τὸν φλοιὸν ράβδου τινὸς διὰ νὰ κάμῃ ἓν παιγνίδιον. Εἰς τὸ παράθυρον τῆς καλύβης ἐκυμάτιζεν ἡ τρίχρωμος Γαλλικὴ σημαία, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ εἶχε τοποθετήσει ὅτε ἤδη ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἶχον φύγει φοβούμενοι τοὺς Αὐστριακούς. Μόλις εἶδε τὸ ἱππικὸν ἀπόσπασμα, ὁ μικρὸς παῖς ἔρριψεν ἀμέσως τὸ ραβδίον καὶ ἐπαρουσίασε τὴν σημαίαν. Ἦτο πολὺ ὡραῖον παιδίον· ἐφαίνετο θαρραλέον καὶ εὐφυέστατον· εἶχε μεγάλους κυανοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην ξανθήν Ὅπως ἦτο, μὲ ἀνασηκωμένας τὰς χειρίδας, μὲ τὸ ὑποκάμισον ἀνοικτὸν εἰς τὸ στῆθος, κρατοῦν τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τὴν σημαίαν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, μὲ ἦθος πολεμικὸν καὶ ἀγέρωχον ὡμοίαζεν ἀκροβολιστὴν τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεώνων.

«Τί κάμνεις ἐδῶ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς σταματῶν τὸν ἵππον του. Πῶς δὲν ἠκολούθησας τὴν οἰκογένειάν σου;

— Εἶμαι ὀρφανό· θέλω νὰ ἴδω τὸν πόλεμον, ἀπήντησε μὲ ἦθος ὑπερήφανον..

— Εἶδες τοὺς Αὐστριακούς;

— Ὄχι, ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἴλαρχέ μου.»

Ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ στιγμαίαν σκέψιν κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον του καὶ ἀνέβη ἐπὶ τῆς στέγης τῆς καλύβης· μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τι ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης κατέβη πάλιν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος ὑψοῦτο λεπτὴ καὶ ὑψηλοτάτη λεύκη, τῆς ὁποίας ἡ κορυφὴ ἐκινεῖτο εἰς τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀφοῦ παρετήρησεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς μεγαλοσώμους στρατιώτας του καὶ τὸ λίαν εὐλύγιστον τῆς λεύκης, στραφεὶς πρὸς τὸ παιδιον εἶπε:

«Εἰπέ μοι, μικρέ, βλέπεις μακράν;

— Διακρίνω καὶ γελιδόνα ἀπὸ χιλίων μέτρων.

— Δύνασαι ν' ἀναβῇς ἐκεῖ ἐπάνω; ἐπανέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου του τὴν κορυφὴν τῆς λεύκης.

— Μάλιστα, ἀξιωματικέ μου.

— Τί θὰ ζητήσῃς ὡς ἀμοιβήν;

— Τίποτε... εἶμαι Γάλλος, ἀποκρίνεται τὸ παιδίον μεθ' ὑπερηφανείας.

— Μπράβο!»

Ἀφοῦ ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά του καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ σκιάδιόν του, τὸ παιδίον προσεκολλήθη εἰς τὸ δένδρον καὶ ἤρχισε ν' ἀναβαίνῃ μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα. Καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου φόβου ὁ ἀξιωματικός, ἠθέλησε νὰ τὸ κρατήσῃ, ἀλλὰ τὸ παιδίον, εὐκίνητον ὡς γαλῆ, ἀναβαίνει.... ἀναβαίνει πάντοτε!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ὑψηλὰ, εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς λεύκης, ἐν μέσῳ τοῦ φυλλώματος, ἐφαίνετο ἡ ξανθὴ κόμη τοῦ παιδίου λάμπουσα εἰς τὸν ἥλιον, ὡς ὁ χρυσός.

«Κύτταξε ἐμπρός σου, ἀριστερὰ, καὶ ὅσον δύνασαι μακρύτερον», φωνάζει ὁ ἀξιωματικός.

Τὸ παιδίον παρετήρει μετὰ προσοχῆς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

«Τί βλέπεις μικρέ; ἐρωτᾷ ὁ ἀξιωματικός.

— Δύο ἱππεῖς καθ' ὁδὸν, εἶπε μεταχειριζόμενος τὴν χεῖρά του ὡς τηλέφωνον.

— Πόσον ἀπέχουν ἀπ' ἐδῶ;

— Ἥμισυ χιλιόμετρον περίπου.

— Διευθύνονται πρὸς τὰ ἐδῶ; ἐπανερωτᾷ ὁ ἀξιωματικός.

— Ὄχι.

— Τί βλέπεις ἀκόμη; κύτταξε καλά.

— Πλησίον ἑνὸς κήπου παρατηρῶ ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον λάμπει. Φαίνονται στρατιῶται.

— Βλέπεις στρατιώτας;

— Πρέπει νὰ ἦνε κρυμμένοι εἰς τὰ σπαρτά.»

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκούεται ὀξὺς συριγμὸς σφαίρας, ἡ ὁποία ἔπεσε ὄπισθεν τῆς καλύβης.

«Ἐμπρὸς, καταίβα γρήγορα, φωνάζει ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τόνον προστακτικόν. Σὲ εἶδον, καταίβα.

— Δὲν φοβοῦμαι ἐγώ! ἀποκρίνεται τὸ παιδίον.

— Καταίβα, σοὶ λέγω καὶ ἀμέσως. Τί εἶδες πρὸς τὰ ἀριστερά σου;

— Ἀριστερά; ἐρωτᾷ τὸ παιδίον.

— Ναί», λέγει ὁ ἀξιωματικός.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἄλλη ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη. Τὸ παιδίον, ἔντρομον, φωνάζει: «Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν ἐγλύτωσα εὐθηνά!»

— Καταίβα, διάβολε! ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τόνον προστακτικώτερον ἀκόμη.

— Οἱ κλάδοι μὲ προφυλάττουν· δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνον.

Κλίνον δὲ ἀριστερώτερα τὴν κεφαλὴν ἐξακολουθεῖ:

«Ἐκεῖ κάτω εἶνε ἕνα παρεκκλήσιον... μοὶ φαίνεται ὅτι διακρίνω...»

Τρίτος πυροβολισμὸς ἔπεσε καὶ ὁ γενναῖος μικρὸς Γάλλος ἐκρημνίσθη ἐκ τῆς λεύκης. Κῦμα αἵματος ἔρρεεν ἐκ τοῦ στήθους του. Ὁ ἀξιωματικὸς τρέχει... ὁ ἴλαρχος καὶ δύο ἱππεῖς πηδῶσιν ἐκ τῶν ἵππων των· ὁ ἀνθυπίλαρχος, γονατίσας, κύπτει πρὸς τὸ παιδίον, ἐξετάζει τὴν πληγὴν καὶ ἀναφωνεῖ:

«Ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὸν ἀριστερὸν πνεύμονα... ἀπέθανε.

— Ὄχι· νομίζω ὅτι ἀναπνέει ἀκόμη, ἀποκρίνεται ὁ ἴλαρχος.

— Θάρρος, πτωχό μου παιδί, θάρρος!» εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς δένων τὴν πληγὴν μὲ τὸ μανδύλιόν του.

Τὸ παιδίον ἀνοίγει σιγὰ τοὺς ὀφθαμοὺς, καὶ κλίνον τὴν κεφαλήν του ἀποδίδει τὴν τελευταίαν πνοήν! Ὁ ἀξιωματικὸς ὠχρίασεν· ἤπλωσε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τῆς χλόης καὶ κατόπιν ἐξήπλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν μικρὸν ἥρωα· οἱ στρατιῶται παρατηροῦσι τὸ πτῶμα μετὰ συγκινήσεως.

«Ἄ! τὸ γενναῖον παιδίον, τὴν εὐγενῆ καρδίαν!» ἀναφωνεῖ ὁ ἀξιωματικὸς μὲ πνιγομένην ἐκ τῶν δακρύων φωνήν.

Κατόπιν λαμβάνει τὴν τρίχρωμον σημαίαν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς καλύβης καὶ καλύπτει μὲ αὐτὴν τὸ σῶμα τοῦ παιδίου, ἀφήνων μόνον τὸ πρόσωπον ἀσκεπές. Τὰ ὑποδήματα τοῦ θύματος, τὸ σκιάδιόν του, τὸ ῥάβδιον καὶ τὸ μικρὸν μαχαίριόν του ἐτέθησαν πλησίον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἰλάρχου. Ὁ ἀνθυπίλαρχος καὶ οἱ στρατιῶται ἔμενον ἐκεῖ πρὸς σιγμὴν βεβυθισμένοι εἰς εὐσεβῆ σιγήν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐτελείωσε διὰ τῶν λέξεων: «Τὸ παιδίον τοῦτο ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὡς στρατιώτης· ὀφείλομεν ν' ἀποδώ-

σωμεν εἰς τὸ λείψανόν του τὰς αὐτὰς τιμὰς, τὰς ὁποίας θ' ἀπεδίδομεν εἰς συνάδελφον φονευόμενον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ . . . Ἡ ἄμαξα τοῦ νοσοκομείου θὰ ἔλθῃ νὰ τὸ παραλάβῃ». Ἐφίλησε κατόπιν τὸν μικρὸν ἥρωα καὶ ἔκαμε σημεῖον ἀναχωρήσεως.

Ὁ ἥλιος κατέβαινεν ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, ὅταν ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῆς Ἰταλικῆς προφυλακῆς προεχώρει πρὸς τὸν ἐχθρόν. Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἀποσπάσματος περιεκυκλώθη ἓν ἐχθρικὸν σύνταγμα ἀκροβολιστῶν, τὸ ὁποῖον ἔβαψε διὰ τοῦ αἵματός του τὸ ὄρος Ἁγίου Μαρτίνου. Ἡ εἴδησις τοῦ ἐνδόξου θανάτου τοῦ μικροῦ παιδίου ἀστραπηδὸν διεδόθη μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν· οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπὶ κεφαλῆς πεζῶν στρατιωτῶν παρατησοῦντες τὸ παιδίον ἐξηπλωμένον, νεκρὸν, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ περιτετυλιγμένον διὰ τῆς τριχρώμου σημαίας, τὸ χαιρετῶσι διὰ τοῦ ξίφους ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Εἰς τούτων συλλέξας ἄνθη ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ πλησίον τῆς καλύβης ρέοντος ρυακίου τὰ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ θύματος. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἠκολούθησαν ἀμέσως ὅλοι· μετά τινας στιγμὰς τὸ σῶμα ἐχάθη κυριολεκτικῶς ὑπὸ τὰ ἄνθη. Διαβαίνοντες ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, ἀναφωνοῦσι : «Χαῖρε, γενναῖον παιδίον, χαῖρε ! Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸ θάρρος σου !» Ἀξιωματικός τις θέτει τὸν σταυρόν του ἐπὶ τοῦ μικροῦ Γάλλου· ἄλλος τὸν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον, καθ' ἣν στιγμὴν βροχὴ ἀνθέων ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῶν γυμνῶν ποδῶν του, ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἐκ τοῦ αἵματος στήθους του, ἐπὶ τῶν πλοκάμων τῆς ξανθῆς κόμης του. Ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς χλόης, τετυλιγμένον μὲ τὴν Γαλλικὴν σημαίαν, ἔχον πρόσωπον μελανωπὸν, ἀλλὰ σχεδὸν γελαστόν, φαίνεται ὅτι ἀκούει τὰς ζητωκραυγὰς, τὰς ὁποίας ἐκβάλλουν πρὸς τιμήν του, ὅτι αἰσθάνεται τὰς τιμὰς, τὰς περιποιήσεις καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς, τοὺς ὁποίους τῷ δίδουν, ὅτι εἶναι εὐτυχὲς, ἐν μιᾷ λέξει, διότι ἐθυσίασε τὴν ζωήν του ὑπὲρ τῆς πατρίδος !

(Guori) Μιχ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν» θέλον νὰ ἐξεγείρῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὸν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ζῆλον τῶν συνδρομητῶν αὐτοῦ προκηρύσσει τὸν ἑξῆς ὅλως πρωτότυπον καλλιτεχνικὸν διαγωνισμόν :

Ὅροι διαγωνισμοῦ

Ὡς σχέδιον θὰ χρησιμεύσῃ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, ἐπίτηδες σχεδιαθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰχνογραφίας κ. Ἰωάν. Πλατῆ.

Θὰ σχεδιασθῇ ἐπὶ χάρτου ἰχνογραφίας διὰ μολύβδου.

Τὸ μέγεθος τοῦ σχεδιασθησομένου πρέπει νὰ ἦνε τετραπλάσιον τοῦ πρωτοτύπου.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχεδίου νὰ γραφῇ καλλιγραφικῶς τὸ **ἀλλοδὲς** ὀνοματεπώνυμον τοῦ σχεδιάσαντος καὶ ἡ κατοικία.

Τὰ σχέδια εἰσὶ δεκτὰ εἰς τὸν διαγωνισμὸν μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου, διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ λάβωσι μέρος καὶ οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομηταί.

Βραβεῖα

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συναγωνισθησομένων κατὰ **τάξιν** ἐπιτυχίας θέλουσι δημοσιευθῇ ἐν τῷ τεύχει τοῦ μηνὸς Αὐγούστου.

Ἐκ τῶν σταλησομένων ἔργων θὰ βραβευθῇ ἓν, τὸ καλλίτερον, καὶ θὰ τύχωσιν ἐπαίνου τὰ μετ' αὐτὸ δύο καλλίτερα.

Ὡς βραβεῖον θὰ δοθῇ εἰς τὸν πρῶτον ἐπιτυχόντα ὁ πρῶτος τόμος τοῦ *Παιδικοῦ Περιοδικοῦ*, τετυπωμένος ἐπὶ στίλβοντος ἐρυθροῦ χάρτου (rose) καὶ πολυτελῶς δεδεμένος (ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους).

Τὰ ἔργα θέλουσι κριθῇ ὑπὸ τῶν διακεκριμένων καθηγητῶν τῆς Ἰχνογραφίας κ. κ. Λ. Λάντζα. Ι. Πλατῆ καὶ Στ. Λάντζα. Μετὰ δὲ τὴν βράβευσιν θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν τῷ γραφείῳ.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Χαῖρε, χαῖρε ἐργασία !
Φύγε, φύγε, ὀκνηρία !
Ὁ ἐργατικὸς σοφός.
Ὁ ἀργὸς δὲν ἔχει φῶς.

—

Χαῖρε, χαῖρε, ἐργασία !
φύγε, φύγε, ὀκνηρία !
Ὁ ἐργατικὸς πλουτεῖ,
ὁ ἀργὸς ψωμοζητεῖ.

Χαῖρε, χαῖρε, ἐργασία !
Φύγε, φύγε, ὀκνηρία !
Ἔνδοξος ὁ φιλεργός,
ταπειροῦται ὁ ἀργός.

—

Χαῖρε, χαῖρε, ἐργασία !
Φύγε, φύγε, ὀκνηρία !
Ὑγιεῖς οἱ φιλεργοὶ
ἀσθενοῦσιν οἱ ἀργοί.

Κ. ΔΙΑΔΕΙΣΜΑΣ.

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Τὸ θέρος καὶ πάλι
μᾶς ἦλθε παιδιὰ
τ' ἀηδόνι, μᾶς ψάλλει
ψηλὰ στὰ κλαδιά.

—

Τοὺς λόφους χρυσώνει
μὲ χάρι πολλὴ
στὸν κάμπο ἀπλώνει
ὡραία στολή.

Τὸ θέρος προβάλλει
μὲ χάρι παιδιὰ
ἀνθίζει καὶ πάλι
ἀφράτη μηλιά.

—

Νι-Cos

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ληφθεῖσαι ἀποφάσεις

(ἴδε προηγούμενον τεῦχος)

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου εὗρε τὴν μητέρα του τυλίσσουσαν τὸ ἀδράκτι της καὶ ψάλλουσαν μὲ τὴν γεροντικὴν φωνήν της διάφορα νανουρίσματα, ἐνῷ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ποδὸς της ἐκίνει ἐνίοτε τὴν μικρὰν κοιτίδα, τὴν ὁποίαν εἶχε θέσει πλησίον της.

Ὅταν ὁ Πέτρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ του, ἀντὶ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς πτωχῆς νεκρᾶς, ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη της, καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως : «Ὁμίλει σιγά . . . κοιμᾶται ! » ὁ Πέτρος ἐμειδίασε· δὲν ἦτο πλέον αὐτὸς κύριος τῆς οἰκίας· ἀπὸ τοῦδε ἔπρεπε τὸ πᾶν νὰ ἦνε ὑποτεταγμένον εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ὄν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων μόλις ἑβδομάδων εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν κόσμον. Ὑπήκουσεν εἰς τὴν παραγγελίαν, εἶπε σιγὰ εἰς τὸν σκύλον του «Κοιμήσου ἐκεῖ, Κετέρ !» καὶ ἦλθε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς μητρός του διὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον.

Ἔγεινε τότε ἐκτεταμένη συνομιλία μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. Ἡ κυρία Βαντάελ ἠννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φυλάττῃ μυστικὸν ποῦ εὗρε τὴν μικρὰν Μαρίαν, διότι κάποιος εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν θὰ εἶχε ἴσως δικαίωμα νὰ τὴν ζητήσῃ, ἐνῷ αὕτη δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀποδώσῃ. Ἠγάπα ἤδη παραπολὺ τὴν μικράν ! Ὁ πατήρ της ἦτο πολὺ βέβαιον ὅτι θὰ τοὺς ἐκακοποίει, ἐάν ποτε ἐμάνθανεν ὅτι αὐτοὶ εἶχον τὴν κόρην του.

Ἡ γραῖα ὅμως θὰ ἐπροτίμα κάλλιον νὰ φέρῃ τὴν Μαρίαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου, παρὰ νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν πατέρα της.

Ἂν καὶ ἐλυπεῖτο ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὴν Δυβέκην, ἐν τούτοις ἀπεφάσιζε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Πέτρον, ἐὰν οὐτοιῇδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ θέσιν τινα ξυλουργοῦ εἰς τὸν Ναύσταθμον ἢ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην πόλιν, ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἦτο.

Πρὸ πάντων ἐπεθύμει τοῦτο, διά νὰ παύσῃ πλέον ὁ Πέτρος τὰ ναυτικά του ταξείδια καὶ νὰ μένῃ ἀπὸ τοῦδε μαζύ της· ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσουν, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶνε τόσον φλύαροι, ὥστε ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀναζητήσεις ἠδύναντο νὰ μαντεύσουν ἐπὶ τέλους πόθεν προήρχετο ἡ μικρὰ ὀρφανή.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἔλαβε τὴν ῥάβδον του, ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα τοῦ ταξειδίου καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Δουνκέρκην· ἐκεῖ, θὰ ἔβλεπε τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν, θὰ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐργάζηται εἰς τὸν Ναύσταθμον ὡς ξυλουργός. Ἴσως διωρίζετο ἀμέσως· κατεσκευαζοντο πολλὰ πλοῖα κατ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ θὰ εἶχον ἀνάγκην ἐργατῶν.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν, καὶ ἡ κυρία Βαντάελ ἀμέσως ἠσχυλήθη εἰς διαφόρων εἰδῶν ἐργασίας, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ πολλὰς ἀσχολίας κατόπιν, ὅταν ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Δυβέκην. Εὐτυχῶς, δὲν τῇ ἔλειπον ἐργασίαι. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀδειάσῃ τὸ κιβώτιον τοῦ Πέτρου καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἓν πρὸς ἓν ὅλα τὰ ἐνδύματά του διὰ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ καλλίτερον ; Δὲν ἔπρεπε νὰ πλύνῃ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀσπρόρρουχα ; Πρὸ πάντων δὲν ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς Μαρίας ; νὰ τὴν κάμνῃ νὰ περιπατῇ, νὰ τῇ ὁμιλῇ ;

Ἡ Κυρία Βαντάελ εἶχεν αὐτὴν τὴν γνώμην, ὅτι τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἀνατρέφονται χωρὶς νὰ τοῖς ὁμιλῶσι μανθάνουν πολὺ ἀργὰ νὰ ὁμιλῶσι καὶ μένουν χονδρὰ καὶ σιωπηλὰ καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ζωήν· ἤρχιζεν ἤδη τὴν ἀνατροφὴν τῆς ὀρφανῆς. Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ἡ φροντὶς αὕτη ἀπησχόλει τὴν κυρίαν Βαντάελ ἡ ὁποία ἐχαίρετο πολὺ διὰ τοῦτο.

Τὰ γραΐδια τῆς Δυβέκης τὰ ὁποῖα ἐζήτουν εὐκαιρίαν ἵνα ἀρχίσωσι τὰ σχόλια καὶ τὰς κρίσεις των, εὗρον τοιαύτην ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ Πέτρος ἀναχωρεῖ. Ἡ εὕρεσις τῆς ὀρφανῆς, ἡ λύπη τοῦ Πέτρου καὶ ἡ αἰφνηδία ἐκ Δυβέκης ἀναχώρησις αὐτοῦ καὶ τῆς μητρός του ἦσαν ἡ καθημερινὴ ὁμιλία των.

Εἰς τὴν κηδείαν τῆς πτωχῆς γυναικὸς ἔλεγον ὅτι εἶδον τὸν Πέτρον Βαντάελ ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς Κίνας καὶ ὁ ὁποῖος ἠδυνήθη τοιουτοτρόπως νὰ διακρίνῃ ὅλους τοὺς παλαιοὺς γνωρίμους του, διότι βεβαίως δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ χάριν μόνης τῆς ἀποθανούσης. Ὁ Πέτρος δὲν ἦτο εὔθυμος· οὔτε ἦτο ποτὲ εὔθυμος ἀφ' ὅτου ἔγεινε ναύτης· ἔλεγον ταὐτοχρόνως ὅτι τοῦ συνέβη λυπηρὸν περιστατικὸν ἀφ' ὅτου ἦτο ἐργάτης εἰς Δουνκέρκην . . . Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ἡ θλίψις αὕτη ἔπρεπε νὰ τοῦ παρέλθῃ, διότι εἶχε νυμφευθῇ εἰς τὰ ξένα. Ἡ ἀπόδειξις ἦτο ὅτι ἔφερε μαζύ του μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Βαντάελ παρεδέχθη ἀμέσως· ἀλλὰ δὲν εἶχε φέρει μαζύ του καὶ τὴν γυναῖκά του· Ἴσως αὕτη εἶχεν ἀποθάνει, καὶ τοῦτο θὰ ἐλύπει αὐτόν. Βεβαίως αὐτὸ θὰ ἦτο ! Ἄλλο νέον· ὁ Πέτρος δὲν θὰ ἐπέστρεφε πλέον εἰς τὴν θάλασσαν· ἤθελε νὰ μένῃ μὲ τὴν μητέρα του καὶ τὸ τέκνον του, καὶ θὰ ἐτοποθετεῖτο ὡς ξυλουργὸς εἰς τὸ ναυπηγεῖον τῆς Λόριαν· ἡ μήτηρ του θὰ τὸν ἠκολούθει καὶ θὰ ἀνεχώρουν διὰ τὴν Δουνκέρκην ἔνθα εἰς πλοίαρχος, φίλος τοῦ Πέτρου, θὰ ἐδέχετο τὰ ἐπίπλά των εἰς τὸ πλοῖον του· τί εὐτύχημα διὰ τὴν κυρίαν Βαντάελ ! Οἱ σιδηρόδρομοι λαμβάνουν τόσον ἀκριβά ! ἐνῷ τώρα ἡ μετακόμισις δὲν θὰ ἐκόστιζε τόσον πολύ.

Ἡ κυρία Βαντάελ ἐπώλησε ὅλα τὰ ζῶα της καὶ δὲν ἐκράτησεν εἰμὴ τὴν αἰγά της διὰ νὰ τρέφῃ τὴν μικρὰν ὀρφανήν. Πτωχὴ γραῖα Βαντάελ ! Θὰ ἠγάπα βεβαίως πολὺ τὸν υἱόν της διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ χωρίον της εἰς τοιαύτην ἡλικίαν καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ θερμαίνῃ ἀσπρόρρουχα, καὶ νὰ διέρχηται ἄυπνος τὰς νύκτας. *(ἀκολουθεῖ)*

ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΣΚΙΩΝ

Διὰ καταλλήλου τοποθετήσεως τῶν χειρῶν μεταξὺ φωτοβόλου λαμπτῆρος καὶ τοίχου λείου ἢ ὑφάσματος τεταμένου γίνονται διάφορα σχήματα σκιῶν.

Τὸ διασκεδαστικὸν τοῦτο παιγνίδιον ἐννοεῖται ὅτι παίζεται τὴν ἑσπέραν. Ἡ ἐπιτυχία του συνίσταται εἰς τὴν ταχύτητα τῆς τοποθετήσεως τῶν χειρῶν καὶ τοῦ ἀκριβοῦς σχηματισμοῦ τῆς σκιᾶς.

Διὰ νὰ διακρίνηται καλῶς τὸ σχῆμα τῆς σκιᾶς, αἱ χεῖρες δὲν πρέπει νὰ πλησιάζωσι πρὸς τὸν τοῖχον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ πέσῃ ἡ σκιά, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸ φῶς.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ δοκιμὴν τὸ παιγνίδιον γίνεται τερπνότερον, ὅταν ὁ παίζων κάμνῃ κωμικώτερον τὸ σχῆμα τῆς σκιᾶς, αὐξάνων ἢ κινῶν τὴν ῥῖνα, τὴν σιαγόνα ἢ ἀνοιγοκλείων τὸ στόμα διὰ καταλλήλου μικρᾶς κινήσεως τῶν δακτύλων.

Ἡ παρακειμένη εἰκὼν χρησιμεύει ὡς παράδειγμα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει καὶ ἄλλα σχήματα σκιῶν (λαγωοῦ, ἐλέφαντος, δορκάδος, προβάτου, χηνὸς κλπ).

Ὀλίγῳ κατ' ὀλίγον διὰ τῆς ἀκριβοῦς κατανοήσεως τοῦ παιγνιδίου θὰ δυνηθῆτε καὶ μόνοι νὰ κάμνητε πλεῖστα ὅσα τερπνὰ σχήματα καὶ νὰ συντελῆτε οὕτω εἰς διασκέδασιν τῶν οἰκείων σας. Ἀντὶ τῶν χειρῶν μεταχειρίζεσθε καὶ διάφορα ἐκ χαρτονίου σχήματα ἀνθρώπων, ζώων, καθισμάτων, πίλων κλπ. κάμνοντες αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ κινῶνται περὶ τοὺς πόδας, τὰς χεῖρας, τὴν κεφαλὴν ἢ ἀναλόγως τῆς μορφῆς τοῦ σχήματος.

Ἐφ ὅσον ἐπιτρέπει ἡμῖν ὁ χῶρος, καὶ ἐὰν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ ἐνθυμηθῶσι νὰ πράξωσιν ὅ,τι μέχρι τοῦδε δὲν ἔπραξαν ἀπέναντι τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ», τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ εὐγενέστατα τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς ὁλοκλήρους εἰκόνας τερπνοτάτας διαφόρων σχημάτων.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς πείραμα εἰς πολλὰ σπουδαῖα ζητήματα καὶ ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας βραδύτερον θέλομεν ἀπευθύνει τοῖς συνδρομηταῖς περὶ φωτὸς, οὐρανίων σωμάτων, τῶν διαφόρων φάσεων καὶ ἐκλείψεων τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου καὶ λοιπῶν σχετικῶν φαινομένων.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Ἀντώνιος ἦτο υἱὸς ἑνὸς ἐργάτου, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῶν ἐργαλείων του οὐδεμίαν ἄλλην περιουσίαν εἶχε, διότι ἕνεκεν ἀσθενείας τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία καὶ τὴν ὠδήγησενεἰς τὸν τάφον, εἶχεν ἐξοδεύσει ὅλα τὰ μικρά του ἡμερομίσθια.

Μίαν ἡμέραν τοῦ φθινοπώρου ὁ μικρὸς Ἀντώνιος διήρχετο ἔξωθεν μιᾶς ὑψηλῆς οἰκίας, ὅτε ἤκουσεν ἕνα ὑπηρέτην νὰ τὸν προσκαλῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλήν.

Τὸ παιδίον εἰσῆλθε καὶ ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην τί τὸ ἤθελε.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς μίαν δραχμήν; λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν θέλω!

— Αἴ, τότε πάρε αὐτὸν τὸν σκύλλον καὶ ἀφοῦ τοῦ δέσῃς μίαν πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν, ῥίψε τον εἰς τὸν ποταμόν;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ῥίψω εἰς τὸν ποταμόν;

— Κάμε τον ὅ,τι θέλεις σὺ, ἀρκεῖ νὰ τὸν πάρῃς ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Ἀντώνιος λαβὼν τὴν μίαν δραχμὴν καὶ τὸν δυστυχῆ σκύλλον ἔστρωσεν ἄχυρα εἰς ἓν καλάθιον, τὸν ἔβαλεν ἐκεῖ, ἀπεχαιρέτησε τὸν ὑπηρέτην καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐν ᾧ περιεπάτει, ἔρριπτεν ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν δυστυχῆ σκύλλον, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἐτάρασσε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἐκίνει συγχρόνως εἰς εὐσπλαγχνίαν· Δυστυχὲς μικρὸν, ἔλεγε, θὰ ὑποφέρῃς βέβαια πολύ· πόσον σὲ λυποῦμαι.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ Ἀντωνίου ἦτο νὰ ἀγοράσῃ ἓν τεμάχιον ἄρτου καὶ νὰ βρέξῃ αὐτὸ μὲ ὕδωρ, διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὅστις νὰ τὸ λείχῃ μόνον ἠδύνατο.

Τέλος ὁ Ἀντώνιος κρατῶν τὸν σκύλλον του ἔφθασεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ὅπου εἰργάζετο ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος μαθὼν τὴν καλὴν πρᾶξιν τοῦ υἱοῦ του, ἔχαρη τόσον ὥστε ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐπέπληξε διὰ τὴν βραδύτητά του ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπῄνεσε διὰ τὴν καλὴν πρᾶξίν του.

Ὁ Ἀντώνιος ἀπέθεσε τὸ καλάθιον εἰς τὴν ῥίζαν ἑνὸς δένδρου διὰ νὰ θερμάνῃ ὁ ἥλιος τὸν τρέμοντα ἀσθενῆ του καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζηται καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του.

Ὁ μικρὸς σκύλος θερμανθεὶς ἐκ τοῦ ἡλίου, ἀνέλαβεν ὀλίγον καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ καλαθίου του ἐζήτει διὰ τῆς ὀσφρήσεως χόρτα, τὰ ὁποῖα τὸ ἔνστικτον τῷ ἐδείκνυεν. Εἶχεν ἀσθενήσει ὁ δυςυχὴς ἐκ τοῦ πολλοῦ κρέατος, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδιδον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην οἰκίαν. Ὁ μικρὸς σκύλλος εὑρὼν χόρτον ἔφαγεν ἐξ αὐτοῦ ὡς ἐπεθύμει καὶ ἀμέσως ἡ κατάστασίς του ἐκαλλιτέρευσε τόσον ὥστε ἠδύνατο νὰ ἵσταται ὄρθιος καὶ νὰ περιπατῇ μάλιστα πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ Ἀντώνιος ἐζηκολούθει, ἐπὶ 5—6 ἡμέρας νὰ φέρῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος τέλος ἐθεραπεύθη ἐντελῶς καὶ δὲν ἀπεμακρύνετο πλέον ποσῶς τοῦ Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος τὸν ὠνόμασε **Πιστόν.**

Ὁ Πιστὸς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο ὡραιότερος· οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοί του ἐσπινθήριζον ζωηρότατα· τὰ μέλη του ἀνέλαβον τὴν εὐκαμψίαν των· αἱ τρίχες του ἦσαν λευκαὶ ὡς ἡ χιὼν καὶ μαλακαὶ ὡς ὁ βάμβαξ.

Ἡ φήμη τῆς ὡραιότητός του ἔφθασε μέχρι τῆς πρώτης κυρίας του, ἡ ὁποία ἀπέστειλεν ἀμέσως ἕνα ὑπηρέτην της, διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀντώνιον δύο λουδοβίκεια, καὶ ν' ἀγοράσῃ πάλιν τὸν σκύλλον· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν ἐνοεῖ οὐδὲ μὲ βασίλειον νὰ ἀνταλλάξῃ τὸν ἀγαπητὸν Πιστόν. Τί

εἶνε δύο λουδοβίκεια, ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπηρέτην, συγκρινόμενα μὲ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν μοὶ προξενεῖ ἡ φιλία του;

Ὁ Ἀντώνιος ἐκράτησε τὸν σκύλλον του, ὁ ὁποῖος ὡς νὰ ἐνόησε περί τίνος ἐπρόκειτο, ἔκαμνε χίλια παιγνίδια διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. (Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

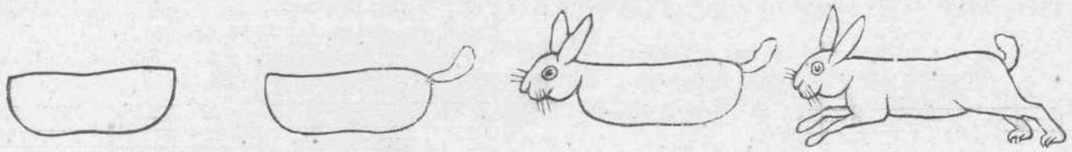

Ζωγραφήσατε ἕνα κούτσουρο, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἄνω εἰκόνα. Τώρα παρατηρήσατε εἰς τί θὰ μεταμορφωθῇ.

Κολλήσατε σύντομα καὶ μὲ προσοχὴν ἕνα χεράκι καὶ θὰ ἔχητε ἀμέσως μίαν μαγειρικὴν μάχαιραν.

Προσθέσατε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον μίαν κεφαλὴν μὲ ὦτα καὶ θὰ γίνῃ εἴδός τι ζώου.

Εἰς τὸ σχῆμα αὐτὸ ἂν προσθέσητε ἀκόμη καὶ τέσσαρα μικρὰ πόδια θὰ ἴδητε ἕνα ἀληθινὸ λαγουδάκι νὰ τρέχῃ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ἐν σχολείῳ χωρίου.

— Διδάσκαλος. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μοῦ εἰπῇ ἀπὸ σᾶς ποῖον ἄλλο ζῶον ἐκτὸς τοῦ σκύλου εἶνε πιστὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον;

— Μαθητής. Οἱ ψύλλοι, δάσκαλε!...

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ἰωαννίδου.

* * *

—Διδάσκαλος. Ποῦ κεῖται ἡ Φωκίς;

Μαθητής.— Εἰς τὴν Φθιώτιδα καὶ Φωκίδα...

Ἐστάλη ὑπὸ Φοβεροῦ Λέοντος.

* * *

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις.

— Διδασκάλισσα. Ποῖοι ἐξήγησαν εἰς τὸν Φαραὼ τὰ ὄνειρα;

— Μαθήτρια. Οἱ Μανιᾶται.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὠτακουστοῦ.

* * *

Ἡ Μικρὰ Ῥόζα βλέπουσα τὴν μαμά της νὰ μετρᾷ ἕνα τραπεζάκι διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τραπεζομάνδυλον τῇ λέγει συμβουλευτικῶς:

— Μαμά, κάμε το ὀλίγῳ μακρύτερον διότι τοῦ χρόνου θὰ μεγαλώσῃ τὸ τραπεζάκι καὶ δὲν θὰ τοῦ κάμνῃ τὸ τραπεζομάνδυλον, ὅπως δὲν μοῦ ἔρχονται καὶ ἐμένα τὰ περυσινὰ φορέματά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Δρόσου Πρωΐας.

Ὅτε διήρχετο ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς μετὰ λόγου στρατιωτῶν ἡ μικρὰ Κούλα ἐρωτᾷ τὸν τετραετῆ ἀδελφόν της;

— Διατί, Τάκη, παίζει ἡ μουσική;

Καὶ ὁ Τάκης:

— Νά! διὰ νὰ φεύγουν τὰ σκυλιὰ καὶ νὰ μὴ τρώγουν τοὺς στρατιώτας.

Ἐστάλη ὑπὸ Φεράσπιδος Στρατιώτου

* * *

— Διδάσκαλοι. Δύνασαι, Νίκο, νὰ μοὶ εἴπῃς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τοῦ ἐπιθέτου: ἀσθενής;

Καὶ ὁ μικρὸς Νίκος, Ἀσθενής, ἀπηλπισμένος, ἀποθαμένος

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Γ. Στιβακτοπούλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

51 Αἴνιγμα

Ἄνευ ἐμοῦ δὲν δύνασαι
τὴν φύσιν νὰ θαυμάσῃς·
ἄνευ ἐμοῦ δὲν δύνασαι
τὸ φῶς νὰ ἀπολαύσῃς·
ἂν χάσ' ἀπὸ τὰ γράμματα
τὸ δεύτερό μου γράμμα
'στὴν Ἀφρικὴν μὲ ἀπαντᾷς
ἀκόπως ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναυσικάας.

52 Αἴνιγμα

Εἶμαι ἔντομον, πετῶ·
δὲν σ' ἀρέσει ἡ συντροφιά μου·
ἄνθος γίνομαι ἀμπρὸ,
ποῦ σ' εὐφραίν' ἡ μυρωδιά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀρέστου Χ. Καρμίτση.

53 Δημῶδες

Ἕνας μικρὸς μικρούτσικος μὲ τὸ καπελλάκι του. Τί εἶνε;

Ἐκ Δηξουρίου Β. Δ. Δ.

54 Ἐρωτήσεις

1) Τὶς καυχᾶται ὅτι εἶνε ὄνος;
2) Ποῖα πόλις τῆς Πελοποννήσου εἶνε ζῶον;
3) Ποῖον νησὶ ἐκ τῶν Σποράδων βάζομεν εἰς τὸ φαγητόν μας;

Ἐστάλησαν ὑπὸ Βόα τοῦ Συσφιγκτῆρος.

55 Πρόβλημα

Κουρεύ; τις κουρεύει ἕκαστον μὲν χριστιανὸν ἀντὶ 3 λεπτῶν, ἕκαστον δὲ Ὀθωμανὸν ἀντὶ 2 λεπτῶν καὶ 3 κεφαλὰς Ἑβραίων ἀντὶ ἑνὸς λεπτοῦ. Ἡμέραν τινὰ ἐκούρευσε 40 ἄτομα ἀνήκοντα εἰς τὰς τρεῖς τάξεις καὶ ἔλαβε 40 λεπτὰ παρ' ὅλων. Ζητεῖ νὰ μάθῃ ἐκ τῶν 40 ἀτόμων πόσοι ἦσαν Χριστιανοί, Ὀθωμανοὶ καὶ Ἑβραῖοι.

56 Ἐδῶ κι' ἐκεῖ

Σὺ τῇ γάρ; ὁ βόες!

Ἐστάλη ὑπὸ Λευκοῦ Κόρακος.

57 Λογόγριφος

Ὦ! μὴ, ὄ! ὦ! μὴ! ὠὰ εἶπε· μῆλα ζῇ—Μ

Ἐστάλη ὑπὸ Θεσσαλικοῦ Ἀστέρος.

58 Σύνθεσις λέξεων

Διὰ τῶν ἑξῆς γραμμάτων νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον γνωμικόν.

ἀ ἀ α α ε ε η Θ ἰ ἶ ἰ ι κ κ ν ν ρ σ υ χ

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Λοιδωρικιώτου.

59 Ἐλλιποσύμφωνον

Α . . η — . ε . — . ι . ι α . — ε . αι . ο . — ε . . . α . — . ε — . ο . ο .

Ἐστάλη ὑπὸ Κασταλίας Πηγῆς.

60 Τρίγωνον

. . . .
. . .
. .
.

Ἐστάλη ὑπὸ Μικροῦ Βιολιστοῦ.

Λύσεις καὶ Λύται ἐ. τεύχους.

41) Νικῶ-λαός-Νικόλαος. 42) Λύχνος ἴγνος. 43) Νάθαν. 44) Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. 45) Ὁ ἀριθμὸς 120. 46) Σοφοῖς χρῶ. 47) Ὁ Λάκκος. 48) Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἔχουν χείλια, ὦτα, φρύδια καὶ δόντια. 49) Ὁ ἂν ὁμολογήσῃς διατήρει. 50) Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὤν.

(Ἀθηνῶν) Εὐάγ. Εὐαγγέλης, Δ. Γ. Καζαζμάζης, Φιλέρημον ἴον, Ἀποθηριωθεῖσα τίγρις, Ἠρ.Δέρβος, Γαβριᾶς, Δαμάστρια τῶν Τίγρεων, 19 Μαΐου, Ροδόπη Χ. Καρμίτση, Φίλ. Δ. Ρουβινέτος, Θ.Θρ. Κανάρης, Βόας ὁ Συσφιγκτήρ, Ἐξηγηματικὸς Λέων, Στυλ. Μ. Καλιαντζάκης, Δ.Κ. Λαμπαδάριος, Φωκ. Κ. Λαμπαδάριος, Τόξον τοῦ Φοίβου, Ἀτρόμητος Πολεμιστής, Γ. Π. Σπανόπουλος, Κασταλία Πηγή, Ἀκρωτήριον Σχοινάρι, Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων, Ἀ. Π. Σπανόπουλος, Δ. Δημητριάδης, Ναύαρχος Μιαούλης, Ἀγγελική Λεμπέση, Εὔφωνος ψάλτης. (Πειραιῶς) Εὔλαλος χελιδών, Παννυχίς, Ι. Ἀθ. Θεοφιλόπουλος, Μικὲς Παπᾶς, Σωκρ. Κοσμᾶς καὶ Μαρία Καλμούκη. (Δηξουρίου) Γεράσιμος Σπ. Μιχάλης. (Πύργου) Γέρων Ἀλφειός. (Σύρου) Παραδείσιον πτηνόν. (Καρδίτσης) Θεσσαλ. Ἀστήρ. (Μεσδανίου) Λύχ. (Σμύρνης) Ἰωαν. Θ. Μίλλερ, Ν. Σωτηρίου. (Ἀδριανουπόλεως). Ὀρέστης Γ. Ἀμεράς. Ἀετόκαρδος Ὄρτυξ. (Ρόδου) Κολοσσὸς Ρόδου.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ποίησις Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ. *Μουσική* ΝΑΠΟΛ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ.

ΑΡΓΟΣ

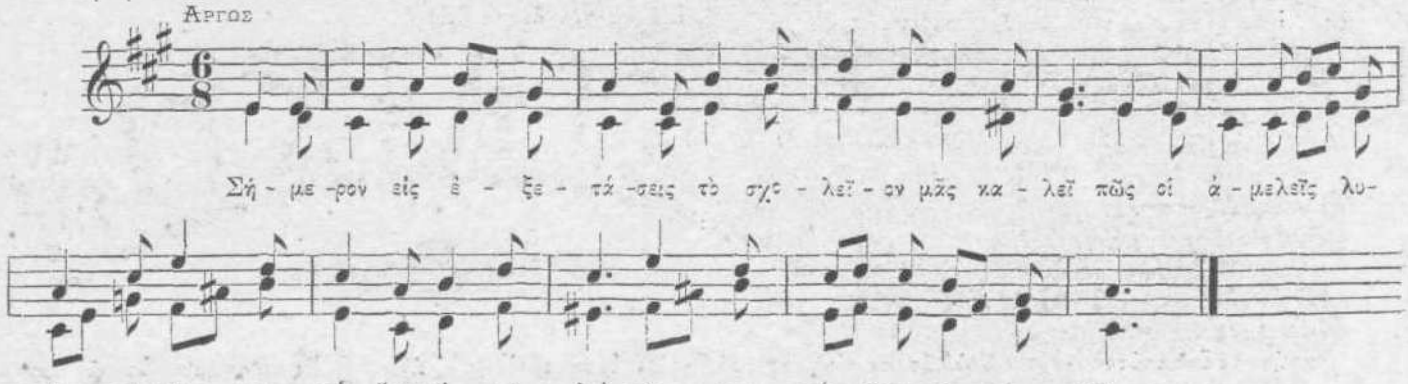

Ποία εὐτυχὴς ἡμέρα
τί ἐπίσημος στιγμή,
τοὺς ἐπιμελεῖς προσμένει
ἆθλον, δόξα καὶ τιμή.

Δώρησόν μοι ὦ παρθένε
νοῦν, καρδίαν καθαρὰν
'στὰ καλὰ μαθήματά μου
'ν' ἀπαντήσω μὲ χαράν.

Σήμερον εἰς ἐξετάσεις
τὸ σχολεῖον μᾶς καλεῖ
πῶς οἱ ἀμελεῖς λυποῦνται
πῶς κομπάζουν οἱ καλοί.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τοὺς γονεῖς, τὰς συναδέλφους ἐφημερίδας, τοὺς κ κ ἑλληνοδιδασκάλους τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ πάντας τοὺς ἐκφράσαντας ἡμῖν παντοιοτρόπως τὴν χαράν των ἐπὶ τῇ κανονικωτάτῃ πορείᾳ καὶ μοναδικῇ προόδῳ τοῦ Περιοδικοῦ ἡμῶν.

Εἰς τοὺς μικρούς μου Συνδρομητὰς, οἱ ὁποῖοι μοὶ ἔστειλαν τὰς φωτογραφίας των, στέλλω ἕνα φιλικὸν ἀσπασμὸν καὶ εὐχομαι ὅπως ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου τοὺς μιμηθῶσι.

'Αγαπητέ μοι Δ. Στιβακτόπουλε, ἔλαβον τὸ ὡραῖον γραμματάκι σου, εἰς τὸ ὁποῖον μοὶ γράφεις ὅτι ἀδυνατεῖς νὰ παραστήσῃς ποίαν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν αἰσθάνεσαι, ὅταν ἀναγινώσκῃς τὸ Περιοδικὸν καὶ σὲ εὐχαριστῶ παρα πολύ. Τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν μοὶ ἀρέσει.

Τί νὰ κάμωμεν φίλε Πέτρε Βαντάελ; ὄχι ὁ Κοκορίκος, ὄχι Καμπάναις, οὔτε κανένι 'ἐν ξυπνᾶ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν λήθαργον, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται· ἔκακ συνείθισε πλέον καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι «Ἕξις δευτέρα φύσις». Εἰπὲ εἰς τὴν Δρόσον τῆς Πρωΐας ὅτι εἶναι πολὺ ἀπαιτιτικὴ νὰ ζητῇ τόσον ἐνωρὶς τὸ φύλλον τῆς 15ης Μαΐου! 'Ημεῖς μόλις προχθὲς ἐλάβομεν τὸ τεῦχος της 3θ 'Απριλίου καὶ εἴμεθα διὰ τοῦτο ὑπερευχαριστημένοι.

'Ο Μικοὸς Λευκὸς Κόραξ, ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη τότον διότι ἐτελείωσε ἡ Μικρὰ Δειλὴ ἆς παρηγορηθῇ μὲ τὸν μικρὸν ἥρωα τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ διηγήματος καὶ θὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα καλλίτερα διηγήματα.

"Οχι, δὲν ἦτο λανθασμένος ὁ γρῖφος, ἀγαπητὲ Γέρων 'Αλφειὲ· ἀποπορῶ πῶς σὺ ἔκαμες τὸ λάθος νὰ τὸν θεωρήσῃς λανθασμένον.

Οὔτε λέξεις ἔχω οὔτε. . . χῶρον διὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου ἀγαπητέ μοι φίλε Α. 'Αντωνόπουλε διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ ἐνεργείας σου· τὸ τελευταῖον γραμματάκι σου ἔλαβον καὶ σοῦ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τὸν μπαμπὰ καὶ τὴν μαμά σου διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην των.

'Ο ἀγαπητὸς 'Ιούλιος Καῖσαρ, ὁ ὁποῖος ἐνθουσιάζεται ὅταν λαμβάνῃ τὸ Περιοδικὸν, δεκάτην ἤδη φορὰν ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν χειρογράφου περιοδικοῦ καταλλήλου διὰ τὴν διάπλασιν τῶν παίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδικὴ 'Ηχώ» Τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ τὴν 1ην 'Ιουνίου Εὐχόμεθα εἰς τὸν μικρόν μας συνδρομητὴν . . . μεγάαλλην ἐπιτυχίαν!

Εἴδατέ ποτε νὰ πετᾷ κανὲν παραδείσιον πτηνόν; ὄχι βέβαια. "Αν εἴσθε εἰς Σῦρον θὰ ἐβλέπετε τὸ μικρόν μας Παραδείσιον πτηνὸν νὰ πετᾷ . . . ἀπὸ τὴν χαράν του ὅταν ἔλαβε τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Περιοδικοῦ. 'Ημεῖς τὸ ἐμάθομεν ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο γραμματάκι του, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται «τὸ ἀφοσιωμένον εἰς τὸ ἀξιόλογον Παιδικὸν Περιοδικὸν καὶ μέχρι γήρατος συνδρομητής σου».

Πρόσφερε παρακαλῶ τὰ εὐχαριστήριά μου εἰς τὴν μαμά σου ἀγαπητέ μου μικρὲ Φ. Ρουβινέτη διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τρέφει πρός ἐμέ.

'Ο μικρός μου φίλος Σαντῆς μοὶ γράφει ὅτι ὁ μπαμπᾶς του τόσον ἐνθουσιασμένος εἶναι μὲ τὸ Περιοδικὸν ὥστε εὐχαρίστως ὑπήκουσε εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ υἱοῦ του καὶ ὠνόμασε «Παιδικὸν Περιοδικὸν» μίαν ὡραίαν βαρκούλα, τὴν ὁποίαν τώρα κατεσκεύασε· τὸν εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας.

Τὸ εἴπομεν 100 φορὰς, ἀγαπητέ μοι Σ. Καλιαντζάκη, ὅτι κανένὸς συνδρομητοῦ ἔργα δὲν δημοσιεύονται· εὐχαριστούμεθα μόνον νὰ τὰ ἀναγινώσκωμεν· ὥστε μὴ ἔχῃς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος τις ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας τοιαύτην ἀπαίτησιν.

Εἰς τὸν μικρὸν φίλον Ν. Κλωναράκην ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὴν μεστὴν εὐφυΐας ἐφημερίδα του «Φύρδην Μίγδην». Τὸν συμβουλεύομεν ὅμως νὰ μὴ παρερμηνεύῃ τὸ ῥητὸν «σπεῦδε βραδέως»!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν· εἶναι τόσον μικρὰ ὥστε νομίζομεν ὅτι ἐξ ἀμελείας μόνον δὲν ἔσπευσαν νὰ ἐκπληρώσωσι μέχρι τοῦδε τὴν πρὸς τὸ Περιοδικὸν ὑποχρέωσίν των.

Οἱ ἐν 'Αργοστολίῳ κ. κ. συνδρομηταὶ δύνανται νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομήν των εἰς τὸ γραφεῖον τῆς 'Εφημερίδος «'Εμπρός», οἱ ἐν Τριπόλει εἰς τὸν κ. Χ. Βοζίκην Δικηγόρον· οἱ ἐν Δημητζάνῃ πρὸς τὸν κ. 'Ηλίαν 'Αζαριάδην Γραμματ Ταμείου Γόρτυνος, οἱ ἐν Βυτίνῃ πρὸς τὸν κ. Σαμουὴλ 'Ανεστόπουλον Σχολάρχην, οἱ ἐν Σπάρτῃ πρὸς τὸν ταμίαν κ. Κουμάντον, οἱ ἐν "Υδρᾳ πρὸς τὸν κ. 'Αντώνιον Καλογήρου δημοδιδάσκαλον, οἱ ἐν Ναυπλίῳ πρὸς τοὺς κ. κ. Μωροκέφαλον καὶ Ν. Α. Ταμπακόπουλον.

Οἱ ἐν Βάμῳ τῆς Κρήτης εἰς τὸν ἐν Βάμῳ φίλον ἡμῶν κ. Στέργιον Μανουρᾶν, εἰσαγγελέα ἢ εἰς τὸν ἐν Χανίοις ἀντιπρόσωπον ἡμῶν κ. Νικ. Σκαμνάκην, οἱ ἐν Ρεθύμνῃ εἰς τὸν κ. Στυλ. Καλαϊτζάκην, Τυπογράφον.

Οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸ γραφεῖον τῆς 'Εφημερίδος Πατρῶν οἱ ἐν "Αργει πρὸς τὸν κ. 'Εμαμ. 'Αδρακτᾶν εἰρηνοδίκην, οἱ ἐν Θήρᾳ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ἡ Θήρα, οἱ ἐν 'Αλιβερίῳ πρὸς τὸν κ Οἰκονόμον Περικλῆ Παπαβασιλείου· φημέριον καὶ Δημοδιδάσκαλον, οἱ ἐν Μαγουλιάνοις πρὸς τὸν κ. Κ. Μασούραν 'Ελληνοδιδάσκαλον, οἱ ἐν Μουζακίῳ εἰς τὸν κ. 'Αντώνιον Παπαϊωάννου, οἱ ἐν Σούρπῃ εἰς τὸν κ. Κ. Α. Δημοκωττοῦλαν· οἱ δὲ καθυστεροῦντες ἐκ τῶν πόλεων, ἐν αἷς δὲν ἔχομεν ὁρισει εἰσέτι ἀντιπροσώπους παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των δι' ἐπιστολῆς των πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» εἰς 'Αθήνας.